

Arrest

nr. 115 301 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 19 en artikel 17, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij is de mening toegedaan dat zijn recht op bijstand door een advocaat werd geschonden doordat het gehoor, zonder voorafgaande mededeling aan verzoeker noch zijn raadsman, geheel in het Engels verliep. Immers, voor de taal van het onderzoek werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet de Nederlandse taal gekozen. Hij vervolgt dat van zijn raadsman niet kan verwacht worden dat hij de Engelse taal machtig is en dat hij binnen de Nederlandstalige asielprocedure tijdens het gehoor de belangen van zijn cliënt in de Engelse taal behartigt. Bovendien stelt verzoeker dat er geen enkele waarborg is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van de verklaringen van verzoeker aangezien er geen enkele waarborg is dat de dossierbehandelaar het Engels voldoende machtig is.

1.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verschillende gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens de gehoren, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de notities van de dossierbehandelaar wel een getrouwe weergave zijn van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Voormelde aangevoerde schendingen van verzoeker zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

1.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het ontkennen en het minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of ontkrachten. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste weergaves van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest. In de mate verzoeker voorhoudt dat het vanzelfsprekend is dat vijf jaar na de feiten bepaalde zaken niet meer, niet precies of niet juist worden herinnerd, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

1.3. Inzoverre verzoeker aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 oktober 2013 opgenomen grond, herhaalt verzoekende partij haar grieven met betrekking tot het verloop van het verhoor in de Engelse taal. Zij voegt daaraan toe dat haar raadsman enkel een opmerking kon geven op het einde van het gehoor vermits er geen opmerkingen mogen gemaakt worden door de raadsman tijdens het gehoor. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar middelen in het verzoekschrift.

Met betrekking tot verzoekende partij haar kritiek dat haar raadsman enkel een opmerking kon geven op het einde van het gehoor vermits er door een raadsman geen opmerkingen mogen gemaakt worden gemaakt tijdens het gehoor, stelt de Raad vast dat noch verzoekende partij, noch haar raadsman of, in het geval van het eerste gehoor, de advocaat die haar in plaats van deze raadsman bijstond, tijdens een van de drie gehoren hiervan enige opmerking heeft gemaakt. Ook in het verzoekschrift wordt hierover met geen woord gerept, waardoor de kritiek van verzoekende partij hieromtrent derhalve niet ernstig en laattijdig is. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verslagen van de verschillende gehoren, blijkt overigens dat de advocaat die verzoekende partij (loco haar raadsman) tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2012 bijstond, in de loop van dat gehoor, meer bepaald net na de pauze, een opmerking maakte, waardoor niet (ernstig) kan worden voorgehouden dat het voor een advocaat (absoluut) uitgesloten is en de mogelijkheid niet bestaat om tijdens het verhoor tussen te komen. Uit het verslag van verzoekende partij haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 maart 2013 blijkt nergens dat verzoekende partij haar raadsman tijdens dat gehoor, waar deze later toekwam en vroegtijdig doorging, enige opmerking maakte, laat staan kritiek uitte op het al dan niet kunnen formuleren van opmerkingen tijdens het gehoor. Tijdens het derde en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal op 22 april 2013 maakte de raadsman van verzoekende partij naar het einde van het verhoor toe enkele opmerkingen. Echter, deze hadden geenszins betrekking op het feit dat hij niet eerder tijdens het gehoor opmerkingen zou hebben mogen/kunnen maken, noch op het feit dat, zo werd pas voor het eerst nadien en uitgebreid in het verzoekschrift opgeworpen, het verhoor in de Engelse, en niet in de Nederlandse taal verliep. Verzoekers kritiek dat haar raadsman enkel een opmerking kon geven op het einde van het gehoor is, gelet op het voorgaande en zo weze herhaald, niet ernstig en laattijdig.

Inzoverre verzoekende partij louter verwijst naar de middelen in haar verzoekschrift en deze herhaalt, wijst de Raad erop dat aangezien zij (door zich te beperken tot een loutere herhaling van haar grieven) geheel nalaat concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond te formuleren, hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

1.5. Er wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS